

La nova elit balear

A Balears, els constructors i promotors immobiliaris han passat de ser una classe empresarial discreta a començar a assolir el cim del prestigi social. L'exemple paradigmàtic és l'empresari Vicenç Grande, típic cas de triomfador fet a si mateix, que el passat 8 de juny es feia amb el control de les accions del RCE Mallorca i es convertia en el president del club de futbol més important de les Illes.

Vicenç Grande, constructor i promotor immobiliari, és el nou president del RCD Mallorca des del 8 de juny passat.

La presidència d'un club de futbol atorga un gran prestigi social. Un president de futbol té tal projecció social que es converteix immediatament en interlocutor d'institucions polítiques, eventual amfitrió a la llotja presidencial de les més altes instàncies polítiques i institucionals, d'empresaris, d'actors de fama... El "qui és qui" de la localitat respectiva aspira a ser-hi convidat. La llotja d'un estadi de futbol esdevé quelcom semblant al que eren les llotges del teatre en el segle XIX: símbol del poder. El president, a més, és la referència personal dels sentiments de milers de persones cap al club que presideix. El poder o influència que té és molt alt. La presidència és l'instrument que catapulta qualsevol persona anònima a la popularitat o, el que és gairebé el mateix en una societat de masses, al prestigi social.

La llotja presidencial és el reflex del poder. En aquest sentit, doncs, és lògic que el nou amo i senyor de la llotja presidencial del Mallorca sigui, des de fa poques setmanes, qui representa com cap altre l'ascens cap a la cúspide social de la nova elit econòmica: els constructors. A Mallorca, i en general a Balears, s'ha produït un canvi demogràfic i social de gran magnitud. Amb conseqüències de tota mena. Una de les quals ha estat la creació d'una potent classe empresarial lligada a la creixent urbanització del sòl illenc: la dels constructors i/o promotors immobiliaris. Ells són la nova elit. Han amassat grans fortunes. Però no tenien prestigi social. Fins ara. A poc a poc prenen posicions que els donen popularitat. Uns menys, d'altres més. El passat 8 de juny un promotor immobiliari i constructor es feia amb el control de la majoria de les accions del Real Club Esportiu Mallorca Societat Anònima Esportiva (SAD) i es convertia així en el nou president de l'empresa esportiva els espectacles de la qual apleguen més ciutadans a les Balears. Ell es diu Vicenç Grande. La punta d'un iceberg format per la nova elit balear, els constructors.

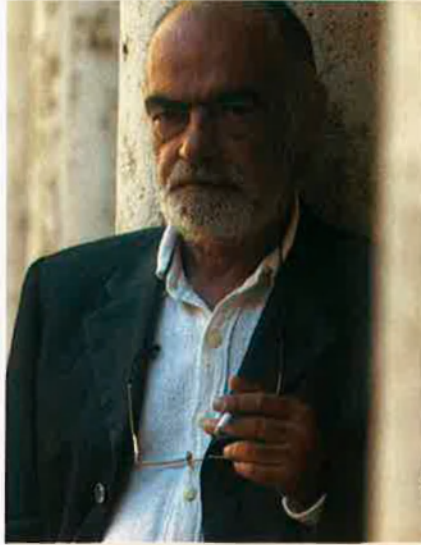
Èxit econòmic i prestigi social. La nova elit illenca comença a surar fins a la superfície. Tradicionalment els constructors i promotors immobiliaris eren empresaris desconeguts, i la seva professió, socialment no gaire ben vista. En

una terra on les mobilitzacions de ciutadans més importants han estat sempre—des del 1977, amb la primera ocupació de l'illa de sa Dragonera per evitar-ne la urbanització— les que s'han fet per reclamar “Prou d'urbanitzacions”, “No més ciment”, i per salvaguardar el patrimoni natural enfront de la construcció, no ha d'estranyar que els empresaris del ciment tinguessin, per així dir-ho, “mala premsa” entre molts col·lectius socials. Encara ara. El que passa és que aquests segments de població crítica estan cada vegada més arraconats. El canvi demogràfic i el model econòmic que l'ha impulsat ha generat una àmplia capa social que no té més interès que el benestar immediat, domèstic, particular. Que comença per la feina. I la construcció en dóna molta, de feina. Fins a aproximadament 60.000 llocs, actualment. Feina i també riquesa, ja que és el motor del desenvolupament econòmic de les Illes, juntament amb el turisme. A més, el poder polític actual—el PP té el Govern, amb majoria absoluta, des del 2003— ha apostat fort ferm per la construcció d'immobles i d'obres públiques, com les gran carreteres, autopistes i autopistes que emmarquen les futures urbanitzacions. Els habitatges, a més i a causa de la immigració que no s'atura, no deixaran de ser necessaris socialment: es calcula que se'n necessitaran fins a 100.000 de nous abans del 2011. Les administracions públiques, incloent-hi els ajuntaments, que són en la seva majoria del PP, dissenyen el creixement urbanístic futur que augura que l'època daurada de la construcció no s'ha acabat, ni prop fer-hi. Els nous reis del negoci a Balears, en fi, són els constructors i/o promotors immobiliaris. Són ells els que han fet les més grans fortunes en menys temps. Els que gràcies al seu esforç i a ser prou espavilats han passat de fer feines modestes a ser multimilionaris. I en poc temps. Hi ha fortunes amassades en, a tot estirar, quinze anys. A l'escalfor d'una economia que cavalca desbocada sobre el maó, el ciment i l'asfalt.

Una vegada aconseguit l'èxit econòmic, han passat a assaltar el prestigi social. El paradigma és Vicenç Grande, el recent nou president del Mallorca. Però també n'hi ha d'altres. Pocs, si es considera tot el conjunt professional. No és estrany que mantinguin encara aquest

“Els constructors són ara ‘honorables’”

Antoni Tarabini és sociòleg, president de la Fundació Gadeso (Gabinet d'Estudis Sociològics), i analitza el comportament de la societat balear.

—A les Balears s'ha format una nova elit social?

—Sí, s'està configurant. Els constructors-promotors en formen part important. El cas de Grande comprant el Mallorca ho exemplifica. Però n'hi ha molts més. Assistim a un procés nou que tot just ha començat.

—Que consisteix...?

—Senzillament que gent que ha fet molts diners i molt ràpidament amb la construcció ara necessita, si més no alguns d'aquests personatges, reconeixement social.

—I el compren.

—Cal entendre que alguns—no tots— tenen una ascendència molt modesta i pensen que, ara que tenen diners, poden adquirir el reconeixement i prestigi social invertint en certes iniciatives, cíviques o culturals. No pròpiament de mecenatge, o no solament, sinó en activitats de gran lluentor social.

—Els constructors, tradicionalment assenyalats com a executors de la destrucció de la riquesa natural i paisatgística de les Illes, ara resulten ser l'exemple del triomf social

—Sí, a causa del canvi social. Balears és una societat que ha crescut econòmicament molt i molt ràpidament. Els constructors i promotors són la professió que exemplifica millor el canvi: grans fortunes en poc temps. El canvi general ha implicat l'existència d'un gruix social que no té més valor que l'èxit econòmic, ni més ambició que fer tants diners com es pugui al més ràpidament possible. Qui si no els constructors poden ser exemple per a aquesta gent? Per tant, els promotors tenen una, per dir-ho d'alguna manera, “honorabilitat” professional i social que fa uns anys no tenien a ulls de molta gent i que ara els obre l'accés als llocs de prestigi i de reconeixement general.

comportament un tant recelós de la llum pública. Perquè tradicionalment han estat identificats com els que fan fortunes a còpia de destrossar la terra, el paisatge. Només ara n'hi ha que comencen a deixar-se veure i notar. Emparats pel canvi social profund que ha generat nous valors: el de l'èxit professional i econòmic, sense matisos. Sens dubte, els pròxims anys altres triomfadors d'aquesta mena aniran prenent posicions en el cim social. Els que emergeixen ara són l'avantguarda. Mostren el dolç camí del reconeixement. Són les estrelles de les reunions de l'alta societat. Són els noms als quals tothom que té aspira-

cions intenta acostar-se. Comencen a ser els reis de la distinció social.

Grande al marge, excel·leixen en aquest procés de culminació del cim social constructors o promotors com ara Fausto Ferrero, la família Llabrés, Mathias Kühn o Jacint Farrús, si bé en aquest últim cas l'empresari fugí com del dimoni dels flaixos de les càmeres de fotos i de televisió, però no deixa de ser un dels més importants exemples de la nova elit.

Fausto Ferrero és promotor immobiliari, president del grup constructor creat per ell mateix anomenat Grup Fer. Ha fet moltes de les urbanitzacions que es

veuen a la rodalia de la capital balear. Gairebé ningú no el coneixia, a Ferrero. Fins que aparegué com a patrocinador de la Fira d'Abril de Palma. Enamorat dels cavalls, ofereix cada diumenge central de la setmana i mitja que dura la Fira un espectacle de doma, amb els cavalls que col·lecciona. L'espectacle s'ha convertit en tot un esdeveniment social. La *crème de la crème* política —especialment conservadora—, part de la social i econòmica hi assisteix. Ferrero, ben connectat amb l'Ajuntament de Palma (PP), que organitza la Fira, assoleix així el protagonisme d'un esdeveniment que atreu milers i milers de ciutadans. Els mitjans de comunicació lloen l'espectacle. Per un altre costat, el Grup Fer edita una revista bimestral, a tot color i de distribució gratuïta inserida als diaris, en què —a més de publicitat de les seves promocions— s'entrevista triomfadors com esportistes, empresaris, científics..., com una manera d'identificar el Grup Fer amb la distinció més selecta. Així, Ferrero aconsegueix un reconeixement, i prestigi social impensable fa una desena d'anys per a un constructor.

L'empresa Llabrés-Feliu és una de les constructores més importants que hi ha a Balears, per no dir la que més. La magnitud és tan gran que fins i tot construï a Alemanya i l'Àfrica, si bé sembla que actualment ha deixat córrer aquestes aventures. La va fundar qui encara n'és al capdavant, Miquel Llabrés Feliu, un home que té ara entorn de la setantena anys. Sempre s'ha mantingut al marge de la curiositat pública, però des de fa uns pocs anys l'empresa està canviant lleugerament. Ara comença a patrocinar programes de televisió local i uneix el seu nom a restauracions d'edificis antics. No és lluentor pública com la de Ferrero, però la família Llabrés —sobretot la filla— sí que pilota un canvi ostensible, explotant vies per prestigiar socialment la marca de l'empresa constructora.

Jacint Farrús començà professionalment com a empleat de banca. Més tard provà sort en la construcció d'habitatges destinats a la propietat compartida. Llavors es dedicà a la compra-venda de tot tipus de construccions. Va fer molts diners. Diuen els que el coneixen que és un home molt espavilat i que va saber apostar per un nou tipus de negoci, la te-

Constructors i promotors d'èxit prenen lloc progressivament en la nova elit balear

levisió, en el moment adequat. Adquirí el 51% del Canal 4 de Palma, una televisió local sense gaires pretensions. La va refer de dalt a baix. Sota el govern del Pacte de Progrés l'antena televisiva va viure uns anys de desenvolupament intens. Quan el PP guanyà el poder autonòmic, el canvi de Canal 4 fou ràpid i contundent. S'acostà al nou poder amb una celeritat impressionant. Ara Farrús té —a més de Canal 4— una altra empresa productora de televisió —dirigida per Javier Mato, antic director general de Comunicació durant la primera presidència (1996-1999) de Jaume Matas— que fa els informatius d'IB3-TV, una altra marca del seu entramat empresarial televisiu es va fer amb cinc llicències de televisió digital local —mentre que Canal 4 n'aconseguia set més— atorgades pel Govern balear. El potencial empresarial en televisió de Farrús és tan gran que el periodista Matías Vallés el batejà

en el *Diario de Mallorca* com "el tsar de la televisió balear". De promotor immobiliari, doncs, Farrús ha passat a ser "el" poder televisiu de Balears. Res més elitista que això. Ara bé, el que no vol és publicitat, ni fotos, ni entrevistes. Tanmateix, ara tothom sap qui és i que pertany al selecte club de la nova elit balear.

Els autòctons no són els únics promotors immobiliaris que s'apunten al poder o al prestigi social de l'elit més selecta. També hi ha algun alemany, com no podia ser d'altra manera. El cas més conegut és el de Matias Kühn, un empresari que començà venent cases a Mallorca als seus compatriotes, que ara té la immobiliària més potent de les Illes, i que també es dedica a la promoció: sobretot reconvertint edificis o cases vistes en habitatges de luxe. Li agrada la vida social i ha sabut fer-se un lloc en qualsevol festa o recepció de l'alta societat. En part ho ha aconseguit gràcies a la fundació que porta de nom el seu llinatge i a la seu de la qual —un enorme casal al centre de Palma— organitza exposicions d'art i activitats culturals diverses.

Són quatre exemples, cada un al seu estil, de com els constructors i promotors prenen lloc en la nova elit. Uns busquen prestigi social després de fer molts diners, i un altre per adquirir més poder i influència. Cap d'ells, però, té, com sí

ho té Vicenç Grande, la condició de paradigma del fill de classe modesta que ascendeix esglaiat a esglaió fins a l'èxit professional, econòmic i arriba al cim del prestigi social. Abans de parlar de l'element al personatge, convé fer una ullada sobre què és i què significa l'última adquisició de Grande: el RCD Mallorca SAD.

El Mallorca i el poder. L'actual empresa que respon al nom oficial de RCD Mallorca SAD va ser fundada, estrictament com a club de futbol –i no empresa–, el 27 de febrer de 1916 amb el nom d'Alfonso XIII Futbol Club. Els seus fundadors eren homes de l'alta societat palmesana. S'avenia a la perfecció amb el tipus d'associacions esportives i recreatives que durant l'època de la Restauració es fundaven arreu. Es tractava de clubs formats per l'elit social i econòmica, mixta entre alta burgesia i aristocràcia. A Balears la febre esportiva havia arribat a la darrera dècada del segle XIX. Una gran quantitat de clubs de gimnàstica, de ciclisme –el *ciclesport* era una vertadera passió de la distinció social–, de petanca, de *law-tennis*... es fundaren a les acaballes del XIX i principi del XX. És en aquest context que s'ha de situar el naixement de l'aristocràtic Alfonso XIII, el nom del qual s'avé molt bé amb la distinció social dels seus fundadors.

Amb l'adveniment de la Segona República, el club passà a dir-se Club Deportivo Mallorca, i amb la victòria de l'*alzamiento* del Movimiento Nacional l'orgullós i distingit club adoptà la nova denominació que mantingué gairebé fins ara: Real Club Deportivo Mallorca. L'alineament del club amb el franquisme està fora de dubte. Durant la Guerra Civil serví els rebels franquistes, organitzant partits de futbol arreu de l'illa per donar sensació de normalitat, tal com volia el victoriós règim mentre afusellava i empresonava dissidents. Si el Mallorca era vermell d'estètica i blau ideològicament, l'altre club de Palma, l'Atlético Baleares, era blau i blanc d'uniforme i roig –més que vermell– ideològicament. No debades el Balears sempre fou, i és en part encara, l'equip dels obrers, de les classes populars, en contraposició a la selecta distinció del Mallorca. La comparació és pertinent amb els valors que inspiren ambdós clubs

BASES XXXIV PREMIS OCTUBRE 2005

PREMI D'ASSAIG JOAN FUSTER

Jurats: Xavier Antich, Xavier Bru de Sala, Montserrat Casals, Daniel Giralt-Miracle i Vicent Sanchis.

El premi consisteix en una escultura d'Andreu Alfaro més la quantitat de 6.000 euros.

PREMI DE NARRATIVA ANDROMINA

Jurats: Anton M. Espadaler, Joan Garí Montserrat Palau, Ramon Pla i Francesc Sellés.

El premi consisteix en una escultura d'Andreu Alfaro més la quantitat de 12.000 euros.

PREMI DE POESIA VICENT ANDRÉS ESTELLES

Jurats: David Castillo, Laia Climent, Carles Duarte, Susanna Rafart i Isona Passola.

El premi consisteix en una escultura d'Andreu Alfaro més la quantitat de 4.000 euros.

PREMI DE TEATRE

Jurats: Carles Alfaro, Manuel Molins i Rodolf Sirera.

El premi consisteix en una escultura d'Andreu Alfaro més la quantitat de 4.000 euros.

MÉS INFORMACIÓ

edicions **3i4** València

Pérez Bayer, 11 • 46002 València
tel. 963 516 492 • Fax 963 529 872
e-mail: tresiquatre@tresiquatre.com
www.tresiquatre.com

XXXIV PREMIS OCTUBRE 2005

perquè el lector tengui clar què és i què representa el Mallorca. Una delegació del Balears assistí –segons narren fonts baleariques– a les Olimpíades Populars de Barcelona, on es veié obligada a residir durant un temps per l'esclat de la guerra, fins que a bord d'un vaixell intentà tornar a l'illa. Va ser llavors atacada per l'aviació feixista i de poc que cap membre no en torna. Alguns integrants patiren repressió. Durant la dictadura, el Mallorca gaudí de la protecció del règim, perquè n'era l'abanderat orgullós. El favor dictatorial cap a l'elitista club arribà –segons les mateixes fonts– al punt que quan el Balears tingué a la postguerra un jugador excel·lent, el governador civil ordenà traspasar-lo al Mallorca. El Mallorca, en fi, sempre ha estat el club del poder.

De la transició ençà la presidència del RCD Mallorca ha continuat ocupada per empresaris que reflecteixen el poder illenc. A principi dels anys noranta un metge i empresari, Miquel Dalmau, membre de la direcció del club, intentà una operació per canviar la història. Volia "fer el Mallorca dels mallorquins". Es tractava d'aconseguir –davant la imminent conversió legal obligatòria en societat anònima esportiva– que milers de mallorquins adquirissin accions –finançades per la Caixa d'Estalvis Sa Nostra– i així assegurar un control popular del club. Va ser un fracàs. Mai no es cobrí ni una mínima part de les previsions. Davant l'evidència que el Mallorca no podia canviar la seva història i passar a convertir-se en un club veritablement controlat pels mateixos mallorquins, perquè no quedava més futur que se'l quedàs qui més diners tenia. Els hotelers pareixien destinats a ser els nous senyors. Són els empresaris que més diners guanyen, de llarg, a les Balears. Però és una classe empresarial molt peculiar, el negoci de la qual ha estat sempre "passiu" –perquè simplement aporta l'hostatgeria que li omplen empreses foranes, els majoristes de viatges–. Sociològicament, a més, els hotelers han fugit de buscar ressorts que els donassin popularitat o prestigi social. Segurament perquè a Balears el "ser" –i no "fer" de hoteler ja és de per si motiu de gran prestigi, o almenys sinònim de poder. Així, doncs, quan el Mallorca estava a punt de vendre's al millor postor, els hotelers no s'interessaren pel club, tot i

que diversos estaments intentaren que s'hi implicassin. No el necessitaven per res. És cert que alguns n'han estat accionistes, però mai no han ocupat un lloc rellevant i encara menys s'han interessat per fer-se presidents.

Aquest desinterès general i dels hotelers cap al Mallorca explica que pogués comprar-lo Antonio Asensio, el creador i president del Grup Zeta, el qual posà de president formal l'aleshores conegut metge televisiu Bartolomé Beltrán, mallorquí amb residència a Madrid, que s'havia fet popular en un programa de salut a la cadena televisiva d'Asensio, Antena 3. Posteriorment, quan la família Asensio –després de la mort d'Antonio– va vendre part de les accions, diversos empresaris illencs les compraren. Triaren de president Mateu Alemany, amic de Jaume Matas i ben relacionat amb la classe dirigent política i econòmica balear. En el camí quedà l'intent de l'empresari de negocis nocturns Bartolomé Cursach de fer-se amb el control del club. Cursach és el pro-

A més del Mallorca, Vicenç Grande s'ha muntat un aparador cultural, la Fundació Cabana

pietari de la famosa discoteca BCM (les seves inicials), la qual va ser associada fa anys amb el consum de droga generalitzat en el seu interior, i d'altres negocis relacionats amb el turisme que també han estat centre de diverses polèmiques. Quan Cursach adquirí un important paquet d'accions del Mallorca, totes aquestes històries es revifaren. D'altra banda, mai no tengué el suport de les "forces vives" de Mallorca, que possiblement el veien com un personatge una mica estrany dins el selecte món de l'elit social. A més, es trobà enmig d'altres polèmiques que tampoc no l'ajudaren gens i, per afegitó, les disputes amb el president executiu, Mateu Alemany, es feren contínues. Al final, va renunciar a controlar el club i posà a la venda les seves accions.

Grande i el Mallorca. El passat 8 de juny, Vicenç Grande, un dels constructors més importants de Balears, es convertia en president del Mallorca. Un ascens social que no s'entén sense emmarcar-lo per uns apunts biogràfics del personatge.

Vicenç Joan Grande Garau va néixer en el si d'un modesta família obrera que vivia a la barriada del Pont d'Inca (Marratxí, devora Palma) el 15 de novembre de 1952. No era gaire bon estudiant, i a partir dels quinze anys féu compatible estudis i feina d'ordenança. La capacitat pels números el feia destacar en matemàtiques. Aquesta habilitat marcà de seguida el seu destí professional: els números dels diners. El 1970 entrà al Banc de Biscaia. Al cap de cinc anys ja n'era apoderat. El 1975 passà al Banc Industrial de Catalunya, com a interventor. Mentrestant, no deixà d'estudiar. Aconseguí la llicenciatura en Ciències Econòmiques. El 1981, una empresa, Comercial Bordoy, el contractà de director financer. Va ser precisament fent aquesta feina quan s'interessà pel negoci immobiliari i començà a comprar i vendre, i a construir. El 1993, l'activitat immobiliària de Grande ja és de tanta magnitud que abandona l'empresa Bordoy i crea el Grup Drach. Aquesta va ser la marca personal dels seus negocis a partir d'aleshores. I a partir d'aquí es dedica intensament a la construcció, promoció d'habitatges, locals comercials, etc. De tot. En aquests moments, el grup en realitat és un conglomerat de 28 empre-

ses, bàsicament dedicades a la promoció immobiliària, amb inversions a Múrcia, Andalusia i que en breu termini pretén actuar a Portugal.

L'any 2003, quan Grande tenia cinquanta-un anys, començà a adquirir prestigi. Creà la Fundació Cabana, que patrocina diverses activitats culturals. I també va ser l'any en què entrà com a accionista en el Mallorca SAD. Aquest va ser el moment en què el Grup Zeta va vendre part de les seves accions. Grande n'adquirí una porció: el 8% de l'empresa esportiva que li conferia la condició de membre del consell d'administració. Quan Cursach, el 2004, ven la seva part, Grande compra. Ja tenia el 18%. Era l'accionista de més pes. Novament les divergències amb el president executiu, Mateu Alemany, no es fan esperar i això, unit a la situació esportiva de l'equip durant la darrera temporada –salvat *in extremis* del descens–, provoca una situació insostenible. D'altra banda, el record del fracàs dels intents de Miquel Dalmau d'obrir un procés de "Mallorca pels mallorquins", així com la voluntat d'evitar que l'empresa caigués de bell nou en mans foranes –com havia passat amb el Grup Zeta– aconsellà als altres tres propietaris que venguessin les accions a Grande. El 8 de juny es formalitzà la venda. Grande tenia ja el 35,5%, que, sumat al 14,6% d'un altre accionista que sindicà les seves accions amb ell, fan un total del 51% del Mallorca SAD, a les quals s'ha d'afegir l'explícit suport que li donen els propietaris d'un altre aproximadament 25% d'accions. El constructor ja era amo, senyor i president del Mallorca. L'antiga ordenança de quinze anys de la modesta barriada del Pont d'Inca assoleix el cim social quan encara no ha fet els cinquanta-tres anys. Gràcies a la potència econòmica aconseguida a la societat del ciment i els maons.

Grande serà un bon president o no del Mallorca. L'equip patirà avatars esportius diversos, guanyarà títols o baixarà de categoria. Tant és. El que queda és que des del passat 8 de juny l'entitat socioesportiva més important de Balears és propietat d'un constructor. Símbol dels nous temps balears. Exemple de l'assoliment del cim social per la nova elit: els promotors i constructors.

Miquel Payeras

Confidencial

Xavier Vinader

Es busca Bin Laden... i tretze més de la CIA

La repera! Aviat les fotos de tretze agents de la CIA seran penjades en ports, aeroports, estacions, duanes i comissaries de policia de tots els països de la Unió Europea. Els tretze agents en qüestió van participar directament en el segrest de l'imam Ossama Mustafa, d'origen egipci, en el centre de la ciutat de Milà, el febrer del 2003, i se'l van emportar *manu militari* cap a la base nord-americana d'Aviano –al nord d'Itàlia–, d'allà el van traspasar a la base de Ramstein –centre neuràlgic del dispositiu nord-americà a Alemanya–, després el van dipositar –atordit i emmanillat– a Egipte, on el van torturar salvatgement, i, finalment, el van confinar a la presó Al-Tora (el Caire), on es troba actualment. Del tema, n'hem parlat en aquesta mateixa columna i ha omplert pàgines de la premsa europea. Als EUA, on fins ara s'havia dit poca cosa de l'esdeveniment, les veus crítiques contra les pràctiques "encobertes" del Govern Bush han donat un salt quantitatiu.

EL TEMPS

L'ordre de captura contra els tretze delinqüents amb carnet de l'Agència Central d'Intel·ligència nord-americana ha estat firmada pel jutge milanès Guido Salvini i enviada a l'oficina Eurojust de la Unió Europea perquè segueixi el tràmit corresponent. Davant d'aquest fet, judicialment imparabile, Silvio Berlusconi, sense despenyar-se, s'ha vist obligat a convocar l'ambaixador Mel Sembler per demanar-li explicacions. Prèviament, el fiscal Armando Spataro s'havia passat molts mesos remuntant les pistes d'aquell "estrany" segrest de la via

Conte Verde fins que, revisant llistats interminables i amb l'ajut de la tecnologia, va descobrir que el dia dels fets, en el mateix lloc del segrest, hi havia almenys 17 telèfons mòbils connectats, que pertanyien a agents de la CIA. Amb aquests telèfons mòbils es van fer reserves d'hotel, es van llogar cotxes, es va parlar amb el cap de serveis secrets nord-americans a Milà i es van fer diverses trucades a Langley –estat de Virgínia–, on es troba la seu de la l'agència d'espionatge. La minuciosa investigació de Spataro va permetre "seguir" els viatges d'alguns dels 17 mòbils, primer fins a les bases d'Aviano i Ramstein, i després fins al Caire. I el més bo és que, un any i mig després del segrest, alguns dels aparells incriminats encara van tornar a ser emprats per funcionaris dels EUA destacats a l'ambaixada de Roma. Els investigadors judicials italians es feien creus d'un nivell de prepotència tan descarat. I el jutge Salvini no s'ho va pensar dues vegades abans d'emetre les ordres de recerca internacionals.

Al voltant de tot aquest escàndol, s'ha esbrinat que després del atemptat del 11-S, al marge del dret internacional, la CIA ha portat a terme unes 150 accions d'aquest tipus a diversos països. Veritables operacions de caça contra persones, suposadament vinculades amb cercles islamistes, i batejades amb l'argot intern com "lliuraments especials". Ara, per primer cop, alguns d'aquests agents amb "llicència per segrestar i torturar", compartiran pasquí i paret amb el més gran del terrorisme internacional.